

bagegivet; det havde man givet tilbage; og saa havde man forlangt saameget Mindre (En Stemme: Saameget Mere). Nei, saa var man kommen til at forlange saameget Mindre af Landsdelene. Det ærede Medlem siger, at derved, at Landsdelenes Bidrag er sat lavt, idet de Beløb ere tagne ud af Kassebeholdningen, har man givet dem det tilbage; men naar man nu havde taget det Dobbelte ud af Kassebeholdningen, fordi man havde krævet det Dobbelte (En Stemme: Den var for lille!), altsaa findes der i Kassebeholdningen ikke en gang alt det, som man har Krav paa. Nei, den praktiske Side af Sagen er aldeles simpel, og den er: er en Mand, som under visse Forudsætninger kommer til at yde forskellige Bidrag til en anden Mand, bedre tjent med at beholde den Ydelse, som kan kræves af ham, saalænge som muligt hos sig selv, eller er han bedre tjent med længe forud at give den af til den Anden? Er det desuden der, hvor den hele Statsrådgivelse er af en saadan Beskaffenhed, at det, som skal forlanges hos Landsdelene, er et konstitutionelt Tryk, er det der sundt og klogt at komme til, uden at der er nogen konstitutionel Nødvendighed tilstede, til visse Tider at give Mere end absolut fornødent og derved sætte Bepfikkende i stand til i de gyldne Tider at begynde paa storartede Foretagender, som de i de fattige Tider skulle have Midlerne til at føre videre, som man solet Trykket af, at de blive begjærte? Dersom man kunde sige, i den Beslutning, som her tages angaaende Landsdelenes Bidrag, ligger en Bestemmelse, som gjælder for en Række af Aar, og som Monarchiet er nødt til, for at kunne komme ud af det, uden at angribe sine Activer, ja, saa var Principet praktisk og sundt, men det er ikke Tilfældet. Monarchiet er ikke stillet saaledes, det er en ueblifikkelig Bequemmelighed, der har ført til den Overenskomst, at man har taget af den overordentlig store Kassebeholdning for at formindste Krævet til Landsdelene. Jeg vil ikke gaae videre, jeg behøver ikke at sige her, at der ikke er nogen Tilbøielighed til virkelig at holde tilraade med det lille Lands ringe Midler, og at der altsaa i hele den Betragtning ikke er Noget, som kunde tilskynde os til at lade det staae som noget Rig-

tigt, noget Berettiget, hvad der i denne Henseende er gjort, denne Voteringsmaade, man her er kommen ind paa. Et andet Spørgsmaal er det: Naar vi ere komne til den Erkjendelse, at det ikke er rigtigt eller klogt at lade den Voteringsmaade, vi ere komne ind paa, staae som den, der har nogen som helst konstitutionel Gyldighed, kunne vi saa lade være i dette Øieblik at sikkre os ved en Protest — thi det er jo i Grunden ikke Andet end en Protest? Fordelen ved dette Forslag er dets negative Natur; havde det en positiv Natur, saa beredede det os Banfælgigheder og paalagde os Forpligtelser, men ved at have en negativ Natur, saa siger det kun meget simpelt: Vi ville ikke opgibe den Ret, vi have; kan man sikkre os det Samme fuldkomment, uden at der lægges Mærke til vor Paastand i saa Henseende ved dette Revisionsarbejde, ja, saa siger jeg, saa er det maaskee rigtigt at anmode den ærede Forslagsstiller om ikke at lade sit Forslag komme til Voting; thi skal det komme til Voting, vil jeg meget raade til at antage det. Vi maae desuden lægge Mærke til, at der i Udvalgets Betænkning er et Mindretalsforslag, som streifer paa en vis Maade over paa det samme Gebeet; det fastholder vor Ret til, hvad dette Aar angaaer, at have Revisionstilshyret i vor egen Haand til den Finantslov, som vi have voteret, og som ikke kan tilsidefættes. Denne Protest kunne vi ikke opgibe, den er af en praktisk Natur. Forsømmelse af en Revision, eller Ideen om, at den ikke fulgte hurtigt paa, synes allerede at have bevirket en mindre streng Forvaltning i flere Henseender. Det kan ikke være tvivlsomt, hvad jeg her mener, efter som Revisions Bemærkninger ere komne frem, som allerede oplyse en Deel af denne Sag.

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg skønner dog ikke, at der er nogen væsentlig Forbindelse mellem det Forslag, der er stillet af den ærede Rigsdagsmand, der nu satte sig, tilligemed en anden æret Rigsdagsmand, og det nu foreliggende Forslag; mig forekommer det, at de ere fuldstændig forskellige i deres hele Betydning og Virkning. Ei heller forekommer det mig, at det i og for sig